

**No puc dar-me enteniments
La paraula és un gest**

Jordi Güell

EDICIÓ DE L'AUTOR

No sent ne veig ne oig ne conec res,
ans m'és semblant que en aquest món no sia;
volar fer juí amb la raó es demés,
que, com més pens, més mon seny se desvia.

Pere Torroella. (Principi del segle XV - 1495?)

No puc dar-me enteniments

Jordi Güell

d'un preuat encontre, d'una vinguda

No puc dar-me enteniments

No puc dar-me enteniments.
Puig els mals ací sentits,
punyents i veritables,
hom qui té memòria de tenebres
no fan sols pensar de mi.

Doncs també són llums intents ma vida que recordo.
Malgrat el temps que fa donats los mals és malaurat.

I com se fa que el cel troca amb l'obscur el dia,
per fer-se el dia,
ací soc contemplant-me.

Doncs soc espectre.
Prenent ses raons d'allò cert humanament.

No essent solament ma veritat açò enraonat.
Doncs soc màrtir i botxí de tants miratges!.

De jo en dic sols criatura de vespres.
De tendreses i malsons.

De sanes penses i foscors
ací resoltes a prendre'm meu allò,
que és fet amb la quietud.
Jo no soc paraula cap.

Lo meu nom és perdut
quant són vinguts
los jorns que em fan enllà.
I per a mi no ha menja prou concisa
que ma història, ací endins, faci constant.

I de nou callo doncs.
I em faig tant sols absència.

Per verema que el món em faci.

No puc dir-me enteniments.

Jo no soc paraula cap.

I per açò es vingut del no-temps
altre instant a fer el silenci.

Estimada.

Un moment tant sols t'he sabut sempre.
No essent precís fer-ho record.
Fou amb tu ja tot donat allò misteri.
I em dic quietud.

I així soc passar sens permanència
el viure turmentes i clarors.

I és aquest viure un intents cel
canviant tots els meus noms.

I no espero altre raó més gran i certa.

Qui llibertat em da és la penombra

Qui llibertat em da és la penombra.

I la remor de les paraules és un mai
tant pròxim allò-cert de no-ser ací,
que el viure es fa incompresa forma,
quant sé venint allò-real que és tot,
avui que enllà em sé noms-record.

No soc qui pot saber-se fita i gest.
Que em faci el bé donat sentint
el somni de les vides embriagades.

Amb el semblant breu, jo soc llunyà.
I orfe de no-temps que em deixi cert.

És el viure prop la pell un salt

És el viure prop la pell un salt
que fa lo pensament torbat.

I no es fan certs los raonaments

I és el llavi del vespre un presagi de tu.

Qui pot dir-se amb allò immens,
sens viure la llum essent penombra?.

I aqueix immens,
fou besar-te a les palpentes.

I el camí a tu,
la nit on fer-te saber somni.

No em voldria presó teua

No em voldria presó teua.

Tant sols et sento ací tenint el cor endut
dins un corrent que fa el meu gest en tu.

Atanso el rostre.
I et faig vençuda.

I què et puc dir?.

És el destí qui em diu amant.

Em faig quietud i absent
per veure't venir tendre.

Amb el neguit de qui és murmuri meu.
Amb el valor de qui silenci em diu.

No és el raonar un espai prou cert

No és el raonar un espai prou cert.
Essent el viure ací un torrent de jo
volgudament en la penombra.

Ampli el gest de la paraula en un no-res.
Vagar és un fer del viure empremta, broma,
defugint recers, que del viure els records
en diuen noms, d'un allò-tot inaprehensible.

I vinc a sentir-te paraula que et dic paraula.
Quant d'un no-ser-jo-present et dons estranya.

Tu mai pensada meua,
essent vinguda d'una absència.

Qui en mi fa dissoldre en una veu aquest saber
del temps un pàlpit meu que hem fa aparença?.